

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Fem og tyve Aar [1836]

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fem og tyve Aar [1836]", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid57071/facsimile.pdf>
(tilgået 01. december 2023)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Hvad kan du give til Gengæld for Sundet,
for den grønne Skov med den spejlblanke Sø?
Hvad for en Vandring, naar Heden er svundet,
langs med Teglstrup-Engenes duftende Hø?
Hvad for i Aftenens dæmrende Stund
sværmerisk at drømme ved Gurre Ruiner?
Hvad for en Baad, som dig vugger i Blund
midt mellem Søens Undiner?

Hvad kan du gi'e for en Aften som denne? --
Blodrød stiger Maanen af Bølgernes Favn,
klart toner Sungen fra Baaden histhenne,
som fra Sverig søger den hjemlige Havn.
Bølgerne rulle for Aftenens Vind,
alt bliver stille, sig Tonerne dæmpe,
tavs staar i Maanens hvidglimtende Skin
Kronborgs alvorlige Kæmpe."

Ak, ti dog stille? Den lokkende Trille
passer slet for mig, som er stænget i Bur,
som af Kollegier sin Føde maa pille,
synges maa sin Sang for den mugnede Mur.
Jeg, som skal samle min Lærdom i Hast,
for igen at tylde den i Professores,
jeg har for det hverken Ro eller Rast,
jeg har ej Tid til at mores.

FEM OG TYVE AAR.

1836.

I Nybrogade, dér, hvor nu
en stiv, moderne Bygning staar,
dér laa i længst forgangne Aar
en underlig, en gammel Gaard.

Lavi var dens Tag og mørk dens Væg,
men over Porten strunk og stolt
en kulsort Hane Kure holdt,
som vilde den med Næb og Klo
forsvare Redens trygge Ro.
Det hele bar et sælsomt Præg
af gammeldags Beskedenhed,
af Hygge, Hjemlighed og Fred.
Og ved dens Side stod det Sted,
som havde set ham vokse frem,
hans Barndoms lyse Minders Hjem.
Det havde kendt ham alt som Pog,
naar hjem han fra sin Skole drog,
det havde hørt hans muntre Sang,
da han som Yngling første Gang
i Livets Tummel ud sig svang.

Nu saa' det ham som voksen Mand,
men grant det mærked dog, at han
i Løndom af en Længsel led,
som ikke Hjemmets stille Fred,
ej Bølgens Sus, ej Vaarens Vind
bort kunde puste fra hans Sind ---
thi Længslens Navn var Kærlighed.

Og Hjemmet saa', han drog af Sted,
men ingen saa' ham, da han gled
hen over Bæltet i Aftenen stille;
thi det, som jubled i hans Bryst,
og det, som hviskede Haab og Trøst,
og det, som tog hans unge Sind
og jog som Blus paa hans varme Kind,
var hans Kærligheds Dronning — Mathilde.

Det suser over Vejle Fjord,
det bruser gennem Vig og Nor,
stærkt Stormen sine Vinger slaar
om Tirsbæks gamle Odelsgaard.
Og Bøgen splintres i sit Fald,
og Bølgen skummer vild og vred
mod Landets blomsterløse Bred
og sprøjter Skummet harmfuld op,
og hænger det i Bøgens Top
ret som et snehvidt Sørgelin,
fordi at hun, saa faur og fin
og fyrig som en ædel Vin,
skal føres bort fra Jyllands Kyst
til Sjællands blomstersmykte Bryst.

Dog flygtig som den lette Damp
er Elementers vilde Kamp.
Sin Vinge sænker Stormen mat,
og Bølgens Brusen standser brat;
men imod Skovens Stammer slaar
midt i den stille, tavse Nat
et Tonevæld fra Tirsbæk Gaard,
og gennem Ruders blanke Glac,
der spreder ud et Ilav af Glans,
man ser en prægtig, broget Krans,
som svæver sirligt Par ved Par
i Brudevalsens lette Dans.

Men Parret hist, som Arm i Arm
sig læner imod Vindvets Karm,
og ser ud i Natten, den dæmrende, stille,
som vilde de i Stjernerne Skrift
sø Livets kommende Bedrift,
er ham fra Nybrogadens Gaard,
er hende, som delte hans Lød og Kaar,
er hans unge Hustru — Mathilde.

1861.

Og Tider kom, og Tider gik,
og meget, som man troede fast,
af Tiden løst, i Stykker brast;
thi Tiden er en mægtig Aand,
som ofte med en jærnstærk Haand
og ofte i et Øjeblik
kan løse det, som Styrke fik.
Et Sekels Fjerdedel forsvandt;
men Baandet, som de tvende bandt,
ved Tiden just i Styrke vandt.
En yngre Slægt er vokset frem,
en Slægt, som alt har set og lært,
at intet er saa tungt og svært,
det dog kan bæres let af to,
naar fast de paa hinanden tro —
Og derfor bringer den i Dag
paa Tonefaldets Bølger milde
et Ønske om, at han, der ser
i Løndom, hvad i Løndom sker,
maa holde fast det gamle Baand,
maa signe med sin stærke Haand
ham og hans Hustru — Mathilde.